

M. A. Castrénin seura

Jäsentiedote 3–4 / 2020

Alkuperäiskansan kokemus	2
Seuran kuulumisia vuoden varrelta	4
Suomennettua kaunokirjallisuutta	5
Seura 27 vuotta sitten	6
Yhteystiedot	8

Hyvät jäsenet, ystävät ja yhteistyökumppanit

Lämpimät kiitokset kuluneesta vuodesta – kohdataan taas ensi vuonna!

Hyvää Uutta Vuotta 2021!

M. A. Castrénin seura

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta!
Häid Jõule ja Önnelikku Uut Aastat! (viro)
Ráfálaš Juovllaid ja Lihkolaš Odda Jagi! (saame)
Od ije marto! (ersämordva)
Od kiza marhta! (mokšamordva)
Šorokjol pajrem dene šokšyn salamlena! (mari)
Vyl' voön, vyl' šudön! (komi)
Vyl' aren! (udmurtti)
Kellemeş Karácsonyi Ünnepeket és
Boldog Új Évet! (unkari)

ALKUPERÄISKANSAN KOKEMUS: EMME OLE UHREJA, VAAN VÄLITTÄJIÄ

Kenties juuri tutustuminen Lapin yliopiston saamenkielen lehtoriin, tulkkiin ja aktivistiin **Leif Rantalaan** (1947-2015) herätti minussa kipinän, joka ei vuosien jälkeenkään ole sammunut. Leif jakoi auliisti tietoa, välitti kuulumisia alkuperäiskansojen kokemuksista ja Venäjän (kildinin) saamelaiden ahdingosta, kestitsi itse valmistamallaan lakkahillolla ja evästi nuorempaa Kuolan niemimaan ja Petsamon luostarin tutkijaa.

Leif Rantalan autotalli oli pyhitetty Kuolan niemimaalta kerätyille saamelaisesineille, joista kertoessaan hän oli elementissään. Muistan keräilijän innostuksen ja peräänantamattomuuden: näistä asioista ei pidä vaieta.

Niin mistä asioista? Nyt ajattelen kaikkein päällimmäisenä, että moninaisista julkisen vallan huomionosoituksista kolttakansalle - kuten panostukset saavutettavuuteen (digiloikka!) tai asuttamisen 70-vuotisjuhla Sevettijärvellä, museot ja kyläkokousperinnetalot, valtioneuvoston kanslian sovintokomissiohanke, tai runsas tuki opetuksen, viestinnän, taiteen ja sivistyksen hienoille toimijoille viestivät ylipäättään siitä, miten nopeasti pohjoisten pienten kansojen asema on tullut tapetille. Kielen opettelu on kunnia-asia useammalle, Saamen lipun näkyvyys ja ylitajainen verkottuminen ovat arkipäivää nuoremmalle valvutuneelle sukupolvelle.

Silti voisi vielä toivoa, että astuessaan ulos vaikkapa Siidasta olisi tunne, että kriittistä tietoa on tarjolla yli turistitason. Ja että Venäjän alkuperäiskansojen nykyihmiset saisivat äänensä kuuluville ylitajaisessa yhteistyössä. Kuten Jakutiassa toimiva tutkija **Aitalina Ivanova** kiteytti erinomaisesti jakuuteista: ”Emme ole uhreja vaan oppaita [*provodniki*].” Samanlaisen oppaan asemassa ovat olleet myös idän ja lännen sivilisaation rajamailla vuosisatoja välittäjinä ja konkreetteina tiennäyttäjinä toimineet koltat. Voisi toivoa, että heidän erityistä kokemustaan kilpailevien kansallisten intressien ristitulella, rauhanomaisen rinnakkainelolon asiantuntijoina ja vieraspelon voittajina voisi yhteiskunnassa laajemminkin olla hyötyä.

On esimerkiksi sinällään erinomaista, että kolttien *gramota*- eli asiakirjakokoelma on liitetty Unescon maailmanmuistolueteloon¹ (2015). Pelkkä luettelointi ei silti muutu ymmärrykseksi, kuten siitä, miten suuresti ja perustavalla tavalla toisenlaisia elämäntapojen ovat edustaneet tsaarin nimissä turvattu nautinta- ja hallinta-, vaan ei omistusoikeus laidunmaihin ja luonnon antimisiin, samoin tapalaki (”elävä laki”) ja säännöt niukkojen resurssien oikeudenmukaisesta jakamisesta yhteisön jäsenten kesken.

Niukkuudessa elämän vaaliminen on edellyttänyt ja muovannut kehittyntä yhteisöllisyyttä. Petsamon kivilioissa asuminen taas sellaista sopeutumista arktiseen luontoon ja elämäntapaan, että se nykyihmisen korvissa saattaa jopa kuulostaa viimeisen huudon innovaatiolta. Omanlaista pakon sanelemaa kiertotaloutta on sekin muinainen tapa, että talvikylästä lähdetään keväällä liikkeelle, veden äärelle kalastamaan ja porojen kesälaitumille. Paikallaan oleminen ei ole vaihtoehto, vaan laidunmaita on jatkuvasti vaihdettava, kalat kalastettava ja marjat poimittava omalla ajallaan kussakin paikassa.

Oma kulttuurihistoriallinen tutkimukseni on keskittynyt pohtimaan sitä, miten ortodoksisuuskoiset saamelaiset kolmen valtakunnan pohjoisosien alueella (Norja, Suomi, Venäjä) ovat säilyttäneet arvossa uskonperinteensä ja suhteen saamelaiden valistajana tunnettuun pyhittäjä **Trifon Petsamolaiseen** (1495-1583). Venäläinen Trifon asettui alkuperäiskansan keskuuteen, ja rinnakkainelo muuttui pysyväksi kestäen vuosikymmeniä. Petsamon pyhäkköä ja luostaria ympäröivät kolttien siidat, ja alkuperäisväestö eli rinnan venäläistä uskoa edustavan kilvoittelijan ja ihmeidentekijän kanssa.

¹ <http://www.unesco.org/new/en/communication-and-information/memory-of-the-world/register/full-list-of-registered-heritage/registered-heritage-page-1/archive-of-the-skolt-sami-village-of-suonjel-suenjel/> ; ks. myös sivusto <https://www.oktavuhta.com/kolttasaamelaiset>.

Suulliset kertomukset saamelaisnäkökulmasta eivät vähättele väkivaltaisia törmäyksiä ja tragedioita. Oppaana erämaassa toiminut **Evvan** johdattaa ryövärit ja murhamiehet luostariin, jossa nämä toimeenpaneuvat verilöylyn. Saatuaan palkaksi ehtoolliskalkin ja yrittäessään sammuttaa janonsa siinä onkin verta ja hiuksia. Evvan katuu ja heittää kalkin vetten syvyyskiin.

Saamelaiskertomuksissa **Paapa** eli nimeltä mainitsematon Trifon kuitenkin kohtelee lapsia ystävällisesti, ja jakaa leipää joka ei lopu koskaan. Venäläisen kirkollisen elämäkerran näkökulmasta katsottuna Trifon on suorastaan pasifisti, joka varottaa seuraajiaan tarttumasta aseisiin Herran temppelissä, ja evästää veljiä rakastamaan toinen toistaan. Sanoma on yhtä radikaali tänään keskellä hampaisiin asti aseistettua Petsamon sotilasaluetta kuin mitä se oli 1500-luvun hävityksissä. Parhaiten elää **Pekka Vesaisen** nimiin luettu legenda, jonka mukaan hänen johtamansa talonpoikaisjoukot tuhosivat Petsamon luostarin asukkaineen 1589. Vaikka on epäselvää, osallistuiko juuri Vesainen tuohon munkkien surmaan, niin jatkuvat ryöstö- ja kostoretket sotajokia pitkin länteen ja itään ovat totista totta.

Venäjän kirkko, Murmanskin hiippakunta ja Petsamon luostaria myöten, on 2000-luvulla omaksunut yhä enemmän hengellisen maanpuolustuksen tehtäviä ja sitä tukevaa retoriikkaa. Länsi nähdään yhä selväsanaisesti vihollisena myös kulttuurin ja uskonnon kehityksessä, eikä ekumenia ole todellakaan virallisen vallan suosiossa.

Ainut taso, jolla yhä on mahdollisuus ylläpitää henkiseen ja hengelliseen perintöön liittyvää dialogia yli nationalistis-hegemonisten vastakkainasettelujen, ovat niistä erilliset paikallistoimijat. Kanssamme on Jumala ja Trifon Petsamolainen! Näin olen kuullut tervehdyksen paikoilla, joilla arvossa on huolenpito omista ja esi-isien asuinmaisemista ja yhteydenpito valtakunnan rajojen yli. Jo vuosikymmeniä pyhittäjä Trifonin nimissä järjestetyt retket ja pyhiinvaellukset ovat keränneet eritaustaisia entusiasteja eri puolilta Pohjolaa ja kauempaakin. Näissä yhteyksissä on ollut mahdollista tutustua vaihikka myös lähistorian pimeimpiin salaisuuksiin. Niitä edustavat saamelaisten vainoaminen Neuvostoliitossa, yhä jatkuva epäluuloisuus ja sotilassalaisuuksiin verhottu mahdottomuus tutustua historiallisiin paikkoihin.

Asioilla on kuitenkin taipumus järjestyä. Sovintokomission asialistalle sopivat varmasti niin vainoissa menehtyneiden kohtaloiden selvittäminen kuin voimaantuminen arktisen luonnon ehdoilla elämiseen perehtyminen. Ilmastonmuutoksen ja kerskakulutuksen hillintä, elonkirjon suojeleminen ja niukkojen resurssien mukaan sovitettu elämänsäntä voisivat olla päämääriä, joiden ympärillä voisi saada aikaan merkityksellistä yllirajaisista dialogia. Elämän säilyttäminen arktisissa oloissa on alue, jossa alkuperäiskansat ovat tietäjiä ja taitajia. Miten he voisivat oppia yllirajaisesti toisiltaan ja levittää jakamistalouden viisautta kaikille muillekin yksinkertaisempaa elämäntapaa kaipaaville ja sitä etsiville? Olen varma, että Trifonin näihin päiviin kestänyt hyvä maine paikallisväestön keskuudessa rakentui molemminpuoliselle sovittelevalle dialogille, välittäjyydelle ja jakamiselle, vaan ei raiskaamiselle, riistolle ja valheelle.

Venäjän kulttuurihistorian dosentti
ELINA KAHLA

Kuvassa Erkki Lumisalmen uusi kolttavaate, jonka on ommellut hänen vaimonsa Aulikki Lumisalmi.

SEURAN KUULUMISIA VUODEN VARRELTA

M. A. Castrénin seuran perustamisesta tuli 22.1.2020 kuluneeksi 30 vuotta.

Juhlavuonna seuran toiminta keskittyi M. A. Castrénin seuran perustoiminnan ja strategian 2019–2023 toteuttamiseen. Omien projektien lisäksi seura delegoi opetus- ja kulttuuriministeriön *Suomalais-ugrilainen kulttuuriyhteistyö Venäjän kanssa* -hakumenettelyn suomalaisille toimijoille vuodeksi 2020 suunnattuja projektikohtaisia valtionavustuksia. Toimintaa ja erityisesti tapahtumien järjestämistä rajoitti koko vuoden COVID-19-koronaviruspandemia, minkä johdosta mm. seuran vuosikokous jouduttiin siirtämään huhtikuusta elokuuhun ja syksyksi suunniteltu syntymäpäiväjuhla myöhäisempään ajankohtaan.

SUOMALAIS-UGRILAINEN KULTTUURIYHTEISTYÖ VENÄJÄN KANSSA

Seura sai toiminta- ja erityisavustuksen opetus- ja kulttuuriministeriön hakumenettelystä *Suomalais-ugrilainen kulttuuriyhteistyö Venäjän kanssa*. Yhteistyöhankkeet ovat käsittäneet kieleen, kulttuuriin ja kansalaisjärjestötoimintaan liittyviä ruohonjuuritason projekteja. Tasavertaisina kumppaneina on ollut sekä vanhoja että uusia toimijoita.

Kaikkiaan 36 Venäjän suomalais-ugrilaisten toimijoiden yhteistyöhankkeesta toteutui vaikeasta tilanteesta huolimatta 35. Ainoastaan yksi hanke peruuntui kokonaan, ja muutama hanke voitiin toteuttaa muutetun suunnitelman mukaan. Mansin kielen verkkokurssi on jo netissä, komilaisille nuorille suunnattu kääntäjäkoulu kokosi virtuaalisena huomattavasti suuremman osallistujamäärän kuin alunperin oli suunniteltu ja kominkielisistä dokumenttielokuvista osa on jo saanut ensi-iltansa. Edellisvuosien tapaan eniten yhteistyöhankkeita oli Marissa, Komissa ja Udmurtiassa.

Vuoden 2021 hakua varten seura sai Venäjän suomalais-ugrilaisilta toimijoilta määräaikaan mennessä 43 yhteistyöhanke-ehdotusta. Määrää voidaan pitää ilahduttavana, eletäänhän Venäjällä vaikeita pandemia-aikoja.

SUOMALAISILLE DELEGOIDUT AVUSTUKSET

Avustuksia myönnettiin 13 hakijalle, joista 3 hanketta jouduttiin peruuttamaan COVID-19-pandemian vuoksi ja siksi osa hankkeisiin myönnetystä määrärahasta jouduttiin palauttamaan opetus- ja kulttuuriministeriöön. 10 hanketta voitiin kuitenkin toteuttaa joko sellaisenaan tai pandemiaoloihin mukautettuna. Koska matkustaminen Venäjän ja Suomen välillä keskeytyi keväällä, fyysinen kulttuurivaihto pysähtyi ja vuoden kulttuuritapahtumat toteutettiin joko virtuaalisesti tai kotimaisin voimin. Tämä kaikki vaati ripeitä konkreettisia toimia kaikilta osapuolilta, ei pelkästään niitä kuuluisia digiloikkia. Osittain tai kokonaan virtuaalisina toteutettiin mm. Seurasaari soi! 2020, karjalaisen perinnekulttuurin kehittämishanke Suomen ja Petroskoin välillä ja kulttuuriyhteistyön polku Vienan reitillä.

Vuoden 2021 hakua varten seura sai suomalaisilta toimijoilta määräaikaan mennessä 15 hakemusta.

SUKUKANSAPÄIVÄT

COVID-19-pandemian vuoksi seuran oma sukukansapäivän tapahtuma jouduttiin siirtämään myöhempään ajankohtaan, vaikka viimeiseen asti toivoimme pystyvämme järjestämään edes jonkinlaisen lähitapahtuman.

Seura kutsui koolle sukukansajärjestöjä ja koordinoi Suomessa pidettävien sukukansapäivien tapahtumia kokoamalla ne yhteistä FB-tapahtumaa varten. Tapahtumia järjestettiin runsaalla 10 paikkakunnilla yhteensä noin 30.

Lähes puolet tapahtumista järjestettiin Helsingissä ja pääkaupunkiseudulla. Pandemian johdosta jotkut suunnitellut tapahtumat jouduttiin muuttamaan virtuaalisiksi tapahtumiksi tai peruuttamaan kokonaan. Joitakin seminaareja, konsertteja, elokuva- ja teatteriesityksiä sekä näyttelyitä kuitenkin pystyttiin järjestämään viranomaisten suositusten ja määräysten mukaisesti.

Sukukansapäiviä olivat järjestämässä mm. Hollolan Nuorisoseura, Kalevalaisten Naisten Liitto, Karjalan Siivostysseura, Kulttuuritalo Laikku, Museovirasto, Pohjois-Viena-seura, Rahvaan musiikin kerho, Suomen kansallismuseo, Unkarin kulttuuri- ja tiedekeskus sekä Suomi–Unkari Seura, Suomi–Venäjä-Seura ja Tuglas-seura paikallisosastoineen.

VIII SUOMALAIS-UGRILAISTEN KANSOJEN MAAILMANKONGRESSI 2020

siirrettiin COVID-19-pandemian vuoksi vuoteen 2021. Uudelleenjärjestelyt ehdittiin aloittaa loppuvuodesta 2020, mutta lopullinen päätös kongressin järjestämisestä tehtäneen alkuvuodesta 2021.

*****

SUOMENNETTUA KAUNOKIRJALLISUUTTA VERKOSSA

M. A. Castrénin seuran kotisivuilta www.macastrén.fi löytyy pieni mutta sitäkin arvokkaampi kokoelma suomennettua kaunokirjallisuutta Venäjän suomalais-ugrilaisten kansojen parista, suoraan alkukielestä käännettynä. Kiitokset sekä alkuperäistekstien kirjoittajille ja niiden kääntäjille!

Elämän ääni. Ersäläisen kirjallisuuden antologia

Antologian on koonnut N. V. Zinovjev. 172-sivuinen antologia ilmestyi Saranskissa vuonna 2001 M. A. Castrénin seuran myöntämällä julkaisutuella.

Teoksen runoutta sisältävän osan kääntänyt professori emerita Raija Bartens.

*

Mastorava – Maaemo

Mastorava (Масторав) on mordvalaisten kansalliseepos. Se perustuu A. M. Šaronovin kokoamiin kansanrunoihin. Mastorava julkaistiin vuonna 1994 ersän kirjakielellä N. S. Makuškinin kuvittamana 496-sivuisena laitoksena. A. M. Šaronov sai Mastoravasta M. A. Castrénin seuran ensimmäisen kirjallisuuden pääpalkinnon vuonna 1997.

Mastoravan on ersän kielestä kääntänyt professori emerita Raija Bartens.

Permin komien Runouden Maa

93-sivuinen valikoima 11 perminkomilaisen runoilijan runoja esittelee yhdessä johdanto-kappaleen ja runoilijaesittelyiden avulla Permin komien runoutta.

Valikoiman on koonnut ja suomentanut professori emerita Raija Bartens vuonna 2011.

*

Vladimir Timin: Tikö, Vähä-Permin poika. Kertomus kaukaisista ajoista

Alkuperäisteos Эжва Пермьса зонка (Ežva Perymsa zonka) on julkaistu Syktyvkarissa vuonna 2000. Kirjailija Timinin seikkaperäiset alkusanat toimivat johdatuksena kertomuksen historialliseen kehukseen.

Teoksen on kääntänyt FM Paula Kokkonen vuonna 2016.

Tie marin nykyriikkaan

92-sivuinen valikoima alkutekstejä ja niiden suomennoksia sisältää 16 marilaisen kirjailijan tuotantoa Valentin Kolumbista nykykirjailijoihin. Teos sisältää myös johdannon ja kirjailijaesittelyt.

Valikoiman on koonnut ja suomentanut professori emerita Raija Bartens.

*

Sankarten jälkeen – marien historiaa näytelminä

Käännöskokoelmassa on alkusanojen ja prologin lisäksi on viisi näytelmäsuomennosta,

jotka kertovat marien historian lukuisista selvitymistarinoista.

Valikoiman (212 s.) on koonnut ja kääntänyt FL Arto Moisio.

*

Seuran sivulla on myös runsas valikoima kirjailija Leena Laulajaisen ja Sonja Tšesnokovan suomentamia runoja ja tekstejä:

- V. Abukajev-Emgak: Valkoinen aurinko
- M. Šketan: Laskuvarjo
- Sikermä Vasili Pektejevin runokokoelmasta Uni

Antoisia lukuhetkiä!

*****

M. A. CASTRÉNIN SEURA 27 VUOTTA SITTEN

Kolme vuotta aiemmin perustetun seuran ensimmäinen jäsentiedote n:o 1 näki päivänvalonsa keväällä 1993. Aiemmin tiedotteet olivat olleet pienimuotoisia ja yksittäisiä tapahtumia tai uutisia esitteleviä. Tiedote sai ilmeisen kiinnostuneen vastaanoton, sillä hallussamme on ainoastaan sen tarkistettu A4-kokoinen painos. Mikäli jollakulla on hallussaan alkuperäinen, A5-kokoinen versio, pyydämme pitämään sen visusti tallella ja käsittelemään pietteillä.

Projektisihteeri **Riho Grünthal** kirjoittaa tiedotteen alkusanoissa: *M. A. Castrénin seuran jäsentiedote uudistuu. Tiedotteeseen on tarkoitus koota mahdollisimman paljon ajankohtaisia tietoja. Erityisen suuri vastuu on jäsenkunnalla: ilmoittakaa, jos tiedätte tulevista kielisukulaisiimme liittyvistä tapahtumista tai uutisista. Mielipiteet, toiveet käsiteltävistä asioista ja matkakertomukset ovat yhä tervetulleita.*

Tiedotteen mukaan vuosikokouksessa 25.3. seuran hallitukseen valittiin uusiksi jäseniksi kirjailija **Paavo Rintala**, jonka hallitus valitsi myöhemmin puheenjohtajaksi, ja Ylioppilaslehden päätoimittaja **Marko Laitala**. Viimeksimainittu vieraili vielä samana keväänä Joškar-Olassa tutustumassa yliopistomaailmaan, jossa suunniteltiin marinkielisen ylioppilaslehden perustamista. Tapahtumia oli seurassa runsaasti. Dosentti, vieraileva lehtori **Valei Kelmakov** esitelmöi jäsenillassa 5.5. Kamajoen kielisukulaisista udmurteista ja Udmurtiasta. Tutkija **Miikul Pahomov** taas esitelmöi 18.5. lyydiläisistä ja äidinkielestään lyydistä. Toukokuun lopulla vietettiin kuuluisia Marin kulttuuripäiviä, jolloin kolmen päivän aikana järjestettiin useita konsertteja, seminaari ja teatteriesitys.

Suuri uutinen oli opetusministeriössä laadittu toimenpideohjelma Venäjän suomensukuisten kansojen ja niiden kulttuurien tukemiseksi, jota oli jopa esitelty Helsingin Sanomissa 17.3. Työryhmämuistiota voi tiedotteen mukaan ostaa Tabloid Oy:stä, hintaa ei tosin mainittu. Toimenpideohjelma, tuttavallisesti sukukansaohjelma, oli käynnissä vuoden 2012 loppuun saakka ja jätti jälkeensä pysyvän jäljen suomalais-ugrilaiseen maailmaan.

Kun tiedät maailmalla tai merillä tapahtuvan jotakin mielenkiintoista Venäjällä asuviin kielisukulaisiimme liittyvää, tiedota siitä seuran! Siten saamme tiedon kiertämään!

M. A. CASTRÉNIN SEURA

JÄSENTIEDOTE 1/1993

(tarkistettu painos)

Mansikirjailija Juvan Šestalov tarjoaa persoonalliseen tapansa toimittamaansa, pääasiallisesti venäjänkielistä Sterh-lehteä (Lumikurki) tilattavaksi vuosihintaan 50 mk (sis. ainakin kaksi lehteä). Aikakauslehtityyppinen julkaisu esittelee suomalais-ugrilaiden kansojen kulttuuria ja ekologisia kysymyksiä.

Tilauksia otetaan vastaan seuran toimistoon 17.5. saakka. Lehtien tultua ne ovat noudeuttavissa maksua vastaan toimistosta.

Seura on saanut mm. seuraavat kirjat:

Aista muraltena: Mari kalyk muro den takmakvlak. Toim. S. S. Sabitov. Mari kniga izdatelstvo. Joškar-Ola 1991. 288 s.

Kirjaan on koottu 1460 marilaista kansan- ja rekilaulua. Tekstejä riittää sekä folkloreysteiden, kulttuurivaikuttajien, opiskelijoiden ja tutkijoiden tutustuttavaksi. Laulujen keruupaikat (Marin tasavalta, Baškiria, Udmurtia, Uralin seutu) on kerrottu, mutta nuotit valitettavasti puuttuvat.

N. S. Kuznetsov: Šimes peimytysj. (Pimeydestä valoon). Iževsk 1992. 304 s.

Udmurtinkielisessä teoksessa esitellään ensimmäistä kertaa Udmurtian tasavallan sisäministeriön arkistojen aineistoa, joka antaa uusia tietoja ja faktoja udmurttien älymystön kohtalosta Stalinin vainoissa. Kirja sopii kaikille, jotka ovat kiinnostuneita Udmurtian historian valkoisista lehdistä. Edellytyksenä udmurtin taito.

Marilainen seminaari 25.5.

14.–18.6. Historia Fenno-Ugrica -kongressi.

Paikka: Oulun yliopisto.

Järjestäjä: Suomalais-Ugri-laisen historian seura.

Lisätietoja: siht. Markus Korhonen, puh (981-)553 3300
telefax (981-)553 3230

24.–28.8. Kolmas Suomalais-ugrilainen kirjailijatapaaminen.

Paikka: Eger, Unkari.

Järjestäjä: Unkarin kirjailijaliitto.

MITEN TULLA M. A. CASTRÉNIN SEURAN JÄSENEKSI?

M. A. Castrénin seuran jäseneksi voi liittyä täyttämällä Jäsenrekisteritiedot -kaavake (löytyy kotisivuilta www.macastren.fi, voidaan myös lähettää postitse) ja lähettämällä se joko postitse tai sähköpostitse seuraan. Jäsenmaksukategoriat löytyvät tämän tiedotteen takakannesta.

Jäsenenä tuet seuran toimintaa ja edistät yhteisiä arvoja ja tavoitteita. Jäsenmäärä vaikuttaa näinäkin aikoina esim. apurahoja haettaessa – jokainen jäsen on meille tärkeä.

Seuran jäsenet saavat jäsentiedotteita ja alennuksia alan uutuuskirjoista. Jäsenille järjestetään tapahtumia ja räätälöityjä kulttuurimatkoja Venäjän suomalais-ugrilaisille alueille. Voit vaikuttaa seuran toimintaan vapaaehtoisena erilaisten tapahtumien yhteydessä.

HUOM. Jäsenyyden voi antaa myös lahjaksi!

*****

M. A. Castrénin seura

Toiminnanjohtaja Marja Lappalainen
puh. +358 (0)50 54 36 888
marja.lappalainen@macastren.inet.fi

Osoite:
Mariankatu 7 A 5
00170 Helsinki

<http://www.macastren.fi>
FB: M. A. Castrénin seura MAC

<http://www.ugri.net>

M. A. Castrénin seura on perustettu Helsingissä vuonna 1990. Se pyrkii ylläpitämään ja kehittämään yhteyksiä Venäjällä asuviin uralilaisia kieliä puhuviin kansoihin. Seuran jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla yhteystietonsa toimistoon puhelimitse, sähköpostitse tai postitse. Jäsenmaksut ovat vuosijäseniltä 20 €, opiskelijajäseniltä 10 €, ainais- ja yhteisöjäseniltä 200 € ja ainaisyhteisöjäseniltä 1000 €.

Hallituksen jäseniä ovat MuT Maari Kallberg (pj.), amanuenssi Anna-Mari Immonen (Museovirasto), äidinkielenopettaja Minna Inovaara, kirjailija Riina Katajavuori, opiskelija Tomi Koivunen (Turun yliopisto), arkeologian professori Mika Lavento (Helsingin yliopisto), toimittaja Kirsikka Moring, FT Merja Salo (vpj., Helsingin yliopisto) ja tietoasiantuntija Emilia Tuohimetsä (Suomalaisen Kirjallisuuden Seura).